

"Félre a süveggel, le a koronával!"

2009. March 30.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2009.03.29.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy Te kijelented minden egyes akaratodat, minden egyes titkát a világnak, hogy mi meglássuk, megértsük, gyarapodjunk tőle és általa. Köszönjük, hogy itt lehetünk a Te szent hajlékodban, s ha maroknyian is, de figyelhetünk Igédnek szavára. Kérünk, áldj meg minket, s add nekünk a Te Szent Lelked segítségét, hogy tanítson minket Rád tekinteni, hogy tudjuk tanításodat elfogadni, szívünkbe zární, s teremjünk általa méltó gyümölcsöt, a Te szent Fiad, a mi Urunk Krisztus nevének dicsőségére. Amen.

Így szól Istennek Igéje Ezékiel próféta könyvéből, annak 21. részéből, a 23-32. versekből:

Így szólt hozzám az Úr igéje: Te, emberfia, rajzolj magad elé két utat, amelyen feljön Babilónia királyának kardja: egy országból induljon ki mindkettő! Azután faragj útjelzőt; a város felé vezető út elágazásához faragd! Rajzolj utat, amelyen jön a kard Rabbat-Ammón ellen, meg Júda és a megerősített Jeruzsálem ellen! Mert odaáll Babilónia királya a válaszfalra, a két út elejére, hogy jósoltasson, megrázza a nyilakat, megkérdezze a bálványokat, megnézze a máját. A jóslat jobb felé, Jeruzsálem felé mutat. Faltörő kosokat helyez el, gyilkos parancsra nyitja a száját, nagy harci kiáltást hallat, faltörő kosokat helyez el a kapukkal szemben, sáncot emeltet, és ostromgépeket épített. De ezt ők hiábavaló jóslatnak tartják, esküvel is bizonygatják. Az Úr majd emlékezteti őket bűnükre, és megfogja őket. Ezért így szól az én Uram, az Úr: Mivel emlékezetben marad bűnötök, lelepleződik hűtlenségetek, és kiderül, hogy minden tettetek vétkes volt: mivel ez emlékezetben marad, kézre kerültök! Neked pedig, te gyalázatos bűnös, Izráel fejedelme, akinek eljön a napja az utolsó büntett idején, ezt mondja az én Uram, az Úr: Félre a süveggel, le a koronával! Nem marad úgy, ahogyan most van! Legyen a magas alacsony, és legyen az alacsony magas! Rommá, rommá, rommá teszem, amilyen még nem volt ez; míg majd eljön, aki az ítélet, mert neki adom! (Ez 21,23-32)

Kedves Testvéreim! Ezékiel próféta a babiloni király Jeruzsálem ellen való támadását jövendöli meg. Az Isten szól hozzá, és ezt az üzenetet továbbadja. Isten vele nem rébuszokban beszél, még akkor is, ha tulajdonképpen egy érdekes feladatra kéri fel a prófétát. Miről is van szó? Rajzolj magad elé két utat, mikor a néppel beszélsz. Rajzold le nekik, hogy hogy vonul föl majd a babiloni király, Nabukodonozor, hogy jöjjön és Ammón illetve Júda ellen vonuljon. Aztán rajzolj egy útelágazást, hogy merre kanyarodik először, ki lesz az, akire először lecsap. És mondd el nekik, hogy ez a babiloni király ez jóslatni fog. Nyilvesszőket dobát a földre, bálványaihoz fog imádkozni, és megkérdezi a frissen levágott állat máját, megnézi, hogy vajon mit mondanak a jelek, merre induljon el.

És majd ki fogják nevetni a jeruzsálemi előkelők. Nevetni fognak, és azt mondják, ugyan már, minket nem fenyeget semmi vész, lám, ez a babonás bolond, ugyan már, milyen istenei vannak, csak bálványai vannak, milyen módon akarja megtudni a jövendőt, ugyan már, nyilvánsszőkkel? Levágott állat májából jóslat magának? Igen ám, de az eredmény az lesz, hogy Jeruzsálem felé indul. Jeruzsálem felé, és emlékeztetni fogja a várost bűneire, és emlékeztetni fogja Jeruzsálem királyát, és letaszítja trónjáról, mert Jeruzsálem királya hűtlen volt az ő Istenéhez.

Érdekes módon tudjuk azt is, hogy mi volt Jeruzsálem királyának a fő bűne Isten szemében. Az, hogy amikor behódolt a babiloni birodalom uralkodójának, akkor az Isten nevére esküdött meg, hogy soha nem fog fellázadni ellene. Belekeverte az emberi dolgokba az Istent, s az Isten ezt nem hagyta megtorlatlanul, elindult a babiloni sereg Jeruzsálem felé. Elindult, mert Istennek emlékezetében maradtak Jeruzsálem bűnei.

Mik voltak ezek? Szépen felsorolja. Minden tette vétkes volt a királynak és a vezetésnek. Minden egyes gondolata kárhozatos, és ezek az emberek nem tudtak fejet hajtani az Isten hatalma előtt. Nem bírták elfogadni azt a tényt, hogy ők a saját uralmukat egy nagyobb hatalomtól kapták. Hogy ki vannak ők is szolgálatva az Isten akaratának, az Isten – mondjuk így – kényének és kedvének.

És ha körülnézünk a világban, az emberiség legnagyobb bűne ma is ugyanez. Elmondjuk azt, hogy micsoda nagy felfedezéseink voltak az utóbbi évtizedekben. Ha az elmúlt 100 évre tekintenek vissza, a tudósok szeretnek úgy beszélni, hogy ez a tudomány, a technika, a fejlődésnek a százada, és micsoda eredményeket értünk el. „Fölszálltunk az égbe, és nem volt ott az Isten” - mondták az úrhajósok. „Nem találtunk semmit”. Pontosítsunk, ők úgy mondták, „a semmit találtuk”. Aztán, „megvizsgáltuk az atomot, belementünk a legkisebb elemi részecskék közé, és ott sem találtuk az Istent. Hát akkor biztos nincs is.” És az ember feltette a koronát a saját fejére.

És ma is vannak uralkodók, ma is vannak vezetők, akik magukat bölcsnek, hatalmasnak és erősnek tartják, és azt hiszik, hogy a bölcsességük, a hatalmasságuk, az erejük örökkévaló, akik nem hajtának fejet még az Isten előtt sem, és ezért emlékezik az Isten a bűneikre. Mert a bölcs ember az nem tartja magát mindenhatónak. A bölcs király és a bölcs alattvaló egyaránt tudja azt, hogy mindannyian alá vagyunk rendelve az Isten hatalmának. Nem nevet akkor, amikor egy pogány uralkodó jóslat magának. Miért? Mert az Isten igenis tudja befolyásolni azt, hogy mi legyen a jóslatból kiolvasott eredmény, hogy merre forduljon az a nyilvánssző, mit üzenjenek a bálványok, vagy éppen milyen legyen a májnak az erezte. Ez mind-mind az Isten kezében van.

És Jeruzsálem vezetői elbízták magukat. Ugyan már, bálványok, hamis istenek. Ugyan már, becsapja saját magát az a Nabukodonozor. Jólsikerült becsapás volt, ha megnézzük a történelmet. Annyira sikerült magát becsapnia, hogy Jeruzsálemet porig rombolta ez a „becsapott” uralkodó. És talán el is lehetnének ezt a verziót, ha nem lett volna előtte egy Ezékiel. Aki felrajzolt két utat, egy útelágazást, ami magyarul nehéz szó, és aztán minden szóról szóra úgy történt, ahogyan a próféta ezt megjövendölte.

Véletlen baleset? Nem. Az Isten akarata. Az Isten lépésről lépésre mindent megmondó, előre megüzendő forgatókönyve. Amelyben nem az volt a kérdés, hogy milyen színű a király ruhája. Az sem érdekelte Istent, hogy mennyire adóztatja a népet. Az sem mentette meg Jeruzsálemet, hogy addigra úgy megerősítették, hogy tényleg önbizalommal nézhetek volna szembe bármekkora sereggel. Hanem az, hogy nem tudta levenni a süveget az Isten előtt. Nem tudta megadni a Teremtő, Gondviselő, a Megtartó Úrnak azt a Neki járó tiszteletet, ami az Istennek kijár. És nem tudott bűnbánatot tartani, nem esedezett az Isten bocsánatáért, hanem nevetett. A másikat nézte barbárnak, a másiktól keltett mindenféle rémhíreket, ahelyett, hogy önmagába nézett volna, Cidkijjá király, Izrael ura, s azt mondta volna, hogy vétettem, Uram, ellened, bocsáss meg.

És a király vétkébe belepusztultak az alattvalói. A király vétke miatt elhullottak Jeruzsálem lakói. Mert jöttek a babiloniak, jöttek és kardot húztak. És nem volt előlük menekülés. A hűtlenség, a bűnök kiderültek, láthatóvá váltak, és egy idegen, egy nemszeretett, egy lenézett, de mégis félt uralkodó ítéletet mondhatott rajtuk.

Kedves Testvéreim, senkinek nem kívánjuk ezt a sorsot. Hogy az ellensége, akit ráadásul lenézett, az ne vessen a népének csontjai fölött, és mondja ki, hogy de hát te rontottál el mindent. Hiszen a saját istenedre nem voltál hajlandó odafigyelni. De hát az Isten engem csak kardként húzott ellened, én nem vagyok más, csak az Isten ostora, ahogy Atila fogalmazott évezredekkel később, amikor a Római Birodalomra kardot húzott.

Tudjátok, kedves Testvéreim, sokféle ostora van az Istennek. Sokféle módon szembesíthet minket az Ő akaratával. S a bölcs ember az tanul a történelemből. A bölcs ember az hallgat a prófétára. Amikor Ezékiel kiállt, és elkezdte mondani ezt a próféciaát, még éppen csak elindult a babiloni had. A királynak lett volna ideje homokot szórni a fejére, lett volna ideje kibékülni az Istennel, lett volna ideje könyörögni azért, hogy Uram, add, hogy a másik irányba induljon az a gyilkos had. De gőgjében, elbizakodottságában csak nevetett azokon, akik ellene vonultak fel. S az eredménye egy üszkös, kiégett Jeruzsálem lett. A keselyűk, az ítélet. Ezt kapták, mert nem hittek Istenben, mert a maguk mindenekfelett-valóságában hittek.

Rémisztő képek, ugye, Testvéreim? Rémisztő pillanata a történelemnek, amely mégis időről időre ismétlődik, valahányszor megfeledkezik az ember, valahányszor megfeledkezik egy uralkodó arról, hogy kinek tartozik első fokon számadással, az életével, a birodalmával, mindenével.

Ugyanakkor ne ilyen nagy dolgokra gondoljunk. Most próbáljuk meg a saját életünkre alkalmazni mindazt, ami Jeruzsálemmel történt. A mi testünk a mi Jeruzsálemünk. A mi vétkeink, a mi istentagadásaink azok Cidkijjá király bűnei. Amikor úgy gondoljuk, hogy mi okosabbak vagyunk. Amikor úgy gondoljuk, hogy majd a tudomány és a technika megment minket. Amikor azt hisszük elbizakodottságunkban, hogy nincs nekünk szükségünk Istenre. Amikor kinevetjük azokat, akik jósoltatnak maguknak, akik úgy irányítják az életüket, hogy dobókockák, vagy éppen kártyavető befolyásolják azt, akkor megfeledkezünk arról, hogy ha vicces is, ha számunkra érdektelen is, de az Isten bele tud szólni abba, hogy hogy keveredjenek azok a lapok, hogy milyen sorrendbe jöjjön, a mindenség Teremtője mégiscsak meg tudja azt változtatni. És nekünk igenis kérni kell, nekünk meg kell tanulni legalább lélekben letérdelni az Isten előtt.

Nem véletlenül mondja nagyon keményen Ezékiel: félre a süveggel, koronával. Félre a hatalom jelvényeivel, félre a magabiztossággal, félre a nagy dumával. Térdre az Isten előtt, ha a bűneidért bocsánatot akarsz nyerni. Térdre, önmagad megalázásával. Mert csak így lehet kiteljesedni, csak így tudod észrevenni azt, hogy az Isten tulajdonképpen szeret téged.

Tudjátok, elgondolkodtató az, hogy az az ember, aki hatalomban van, az az ember, aki úgy gondolja, hogy ő maga intézi a dolgokat, az állandóan pörög, állandóan intézkedik, nincs egy pillanatnyi szabad ideje, nem tudja, mi az a csönd. Míg az az ember, aki elismeri a saját alárendeltségét, az időről időre egy pillanatra megáll, befogja a száját, és figyel arra, akitől ő kapja az utasításokat, akinek ő van rászorulva a kegyelmére. Az ember pedig ha megáll, és egy picit csöndben van, ha önmagában egy kicsit békességre lel, akkor észreveszi Istennek azt a millió jelét, millió csodáját, észreveszi a neki szóló jelzéseket, hogy mit kell tennie.

Akkor eleve kevesebbet vétkezik. Mert nem önmagára figyel, nem önmagát valósítja meg, hanem elfogadja a hatalmasabb, a bölcsőbb, a talán át kevésbé látható, mégis igazságos, mert isteni ítéleteket. És tudjátok, Testvéreim, ha valaki eljut ide, legyen az egy vezér, vagy legyünk mi magunk a saját életünkben, akkor megleltük a kegyelmet. Mert a kegyelem a felismerése annak, hogy hát Isten beszél velünk. A kegyelem a ráébredés arra, hogy Isten törődik az Ő gyermekeivel.

Hogy kezdődik Ezékiel próféciaja? „Így szólt hozzám az Úr Igéje”. Az Isten szól. Az Isten beszél. Az Isten akarja, hogy mi meghallgassuk. Meg akar tanítani, hogy az élet minden pillanatában jobb, tökéletesebb, teljesebb életet élhetünk, ha nem a magunk feje, nem az emberi bölcsesség, hanem az Ő Igéje alapján cselekszünk, gondolkodunk, élünk. Itt és most is szól hozzánk az Úr Igéje. Tanít minket élni. Tanít minket döntéseket hozni. Rámutat valaki más példájára, és azt mondja, vigyázz, ne kövesd el ugyanezt a hibát! Vagy ha elkövetted, akkor le a főveggel, ne a koronával. Borulj le Isten előtt, amíg nem késő. Mert jön a pusztítás. Mert jön az a pillanat, ahonnan nincs visszaút. Ahonnan már nincs más, csak az ítélet.

És tudjátok, Testvéreim, azért teszi mindezt, mert szeret minket. Nem akar fenyegetőzni, nem akar erőt demonstrálni, nem akarja az anyagi seregeket itt felvonultatni, és megmutatni, hogy Neki erősebb testőrsége van, mint Amerika elnökének. Az Isten szeretettel nyújtja a kezét. Csak úgy egyedül. S közben mondja, hogy figyelj, gyermekem. Énnekem van szavam hozzád. Itt és most. Én meg akarlak vigasztalni a gyászodban. Én meg akarlak tanítani arra, hogy hogyan éld az életed. Én szeretnék segíteni, hogy ne ess azokba a hibákba, amibe elődeid beleestek. Én azért írtam le neked ezt a könyvet, hogy legyen kapaszkodód az életben. Nem erővel, nem hatalommal akarlak megtartani, hanem gyengéd szeretettel és simogatással.

Épp ezért, kedves Testvéreim, Ő nekünk nem fenyegetéseket, nem kizárólagosságokat hirdet, hanem utat mutat. Evangéliumot, az Ő szent Fia, a Krisztus által. És így teszi elviselhetőbbé az életünket, így teszi érthetőbbé az élet nehéz pillanatait, Papp László testvérünk családjának így teszi elviselhetővé a gyászt. Gyengéden mondja: figyeljetek rám! Nézzetek az én Fiamra, az Ő áldozatára. Meghalt és feltámadott, hogy nektek örök életek legyen. Meghalt és feltámadott, hogy Jeruzsálemet ne kelljen porig rombolni újra meg újra. Hogy tudjatok hinni abban, hogy igenis a földig rombolt Jeruzsálem számára ott a feltámadás lehetősége. Csak oda kell fordulni Ahhoz, Akitől kapjuk az életet, Akitől kapjuk a lehetőségeket, Akire ha csöndesen megállunk, és odafigyelünk, akkor megérezhetjük, hogy mennyire szeret, mennyire gondoskodni kíván rólunk, és sosem akart a zsarnokunk lenni.

Kedves Testvéreim, Ezékiel próféta halált jövendől Izráelnek. És ebben a haláljövendülésben benne rejlik a mi életünknek a kulcsa: vigyázz, ne tégy úgy, mint Jeruzsálem. Tudj térdet hajtani az Isten előtt, fogadd meg Alkotód szavát, engedelmeskedj Neki. Mert ha engedelmeskedsz, akkor másfelé is mehetnek azok az ellenséges hadak. Akkor Babilon birodalma fordulhat idegenek ellen, akkor Isten könyörül rajtad, hiszen kiválasztott. Kiválasztott arra, hogy szeressen egy életen át, megtartsa az élet után, s hogy örök életet adjon mindnyájunknak az Ő szent Fiáért, a mi Urunk Krisztusért. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük a Te tanításodat. Hogy évezredekken keresztül egy népet arra választottál ki, hogy jó és rossz döntéseivel elszenvedje a Te haragodat, s hogy örvendezhessen a Te szeretetednek. Engedd, hogy mi, keresztyének, krisztushordozók, a 21. század Izráele és Jeruzsáleme, tudjunk tanulni az ősök hibáiból. Hogy tudjuk meglátni hogy micsoda szükségünk van a Te kegyelmedre, tudjuk elfogadni a Te tanításodat, s tudjunk hálát adni életünk minden helyzetében. Urunk, kérünk, töröld le a gyász könnyeit, Urunk, kérünk, erősítsd a mi gyenge hitünket, oszlasd a mi kétségeinket, s jelenléteddel tégy bizonyosságot arról, hogy a Te Igéd igazság. Mindenség Istene, a Te néped leborul előtted, és bánja bűneit. Segíts, hogy ez a bűnbánat kiterjedjen mindenkire. Hogy hulljanak le a koronák és süvegek, hogy kérjék a Te bocsánatodat, s Te engesztelődj mint mennyei Atya, a Te szent Fiad, a mi Urunk Krisztus nevében kérünk, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.